

Ukázka z divadelního scénáře:

Obývací pokoj večer: Na pohovce sedí vyčerpaní Karel, Marie, Lucie a Petr s bolavými břichy. Hned vedle nich má zaparkováno Josef, který je na tom stejně. Lékařka v ochranném obleku právě finišuje s jejich prohlídkou vyšetřením Karla. Na stolku vidíme hrníčky a konvici plnou čaje, ale i doktorskou brašnu.

Lékařka prohmatá bleskově Karlovi břicho a uzliny a podívá se mu do krku. Vzápětí všechny z odstupu osloví.

LÉKAŘKA

Není to nic vážného. Asi jste snědli něco zkaženého. Podle všeho to brzy odezní.

PETR

A že to před chvílí fakt znělo.

KAREL

Vždycky jsem si myslel, že moje životní pojistka udělá radost zbytku rodiny. Ale jestli tu zemřeme úplně všichni...

LÉKAŘKA

Zbytečně malujete čerta na zeď.

LUCIE

Táta je holt náš Banksy.

LÉKAŘKA

(ke všem)

A rovnou vám ještě udělám výtěry.

Lékařka vytáhne z lékárníčky „špejle“ ve zkumavkách.

KAREL

Ale minule jste říkala, že výtěr je na tu mutaci krátký.

LÉKAŘKA

Podstatně jsme rozšířili naše laboratorní možnosti. Nyní už ji odhalit dokážeme. Tak hlavu vzhůru, přátelé! Tentokrát to myslím doslova.

Všichni váhavě zvedají hlavu.

LÉKAŘKA

A nemusíte se bát, já vytírám dobře a ráda.

Lékařka všem fofrem vytře nosy. Je mrštná, ani se nezastavuje.

LÉKAŘKA

Tohle je na mé práci nejkrásnější. Připadám si jako kněz při přijímání.

Lékařka postoupí k Josefovi.

JOSEF

Amen.

LÉKAŘKA

Vidím, že to berete s humorem.

JOSEF

Samozřejmě. Není to poprvé, co jsem dostal od ženský do nosu.

Lékařka si rychle sbalí věci.

LÉKAŘKA

A teď už mě omluvte, mám ještě další pacienty. Na shledanou.

Lékařka kvapem odchází. Všichni za ní překvapeně hledí.

MARIE

(ještě za ní volá)

A kdy budou výsledky?

Lékařka ale nereaguje a rychle za sebou zavře domovní dveře.

KAREL

Takhle rychlou jsem ji ještě neviděl.

MARIE

Asi toho má hodně.

JOSEF

Pod tím oblekem určitě.

LUCIE

Normálně zdrhla. Jako by se nás bála.

PETR

Nebo si jenom potřebovala prdnout a nechtěla nám to tady zamořit.

JOSEF

Taky bych potřeboval.

(chytí se za břicho)

Takhle blbě mi naposled bylo, když mi Boženka zašantročila léky.

KAREL

Dovolím si vnést do debaty trochu věcnosti.

(k Marii)

Jak může být tvému otci špatně, když tu Lucčinu čínu nejedl?

Marie se zarazí a pohlédne na Karla. Lucie, Petr a Josef udělají vzápětí to samé.

KAREL

Malá nápověda: S pravděpodobností hraničící s jistotou nám není špatně z číny.

LUCIE

Mně teda z Číny špatně je. Už jenom kvůli tomu viru.

PETR

A taky kvůli Tibetu.

Marie vytřeští hrůzou oči.

MARIE

Nakazili jsme se tou šílenou mutací!

KAREL

A oni nás tím nechtějí strašit, abychom netrpěli i psychicky.

MARIE

To má logiku. Ta doktorka přeci říkala, že to začíná zaživacíma potížema.

JOSEF

A končí tomatem.

KAREL

Jde to rychleji, než jsem čekal.

MARIE

(k Josefovi)

A kde je teď to tvoje očkování? Mohla bych to říct, ale nechci mluvit sprostě.

Všechny rozrušil strach z nákazy. Marie vyndá mobil a vytočí číslo.

MARIE

(do mobilu)

Paní doktorko, tady je ještě jednou Bláhová.

Nemohla byste mi na rovinu říct, co nám je?

(chvilí poslouchá a vadne)

Dobře, dobře, jak myslíte. Šťastnou cestu.

(zavěsí a všem smutně oznamuje)
Odjíždí do Ústí. Říkala, že o nic nejde, prej nás to do rána přejde. Spěchala, skoro mi praštila telefonem.

KAREL
Nedivím se. Chtěla mít tu milosrdnou lež rychle za sebou.

JOSEF
Ale ona má pravdu. Do rána by nás to skutečně mělo přejít. Mrtvoly přece nic nebolí.

MARIE
Dědo, takhle nesmíš mluvit!

JOSEF
Můžu mluvit, jak chci, a nejsem tvůj děda!

LUCIE
Přijde mi, že ta ženská od nás zdrhla, aby to nechytla.

JOSEF
Taky jsem něco takovýho párkrát zažil.
(pohlédne vzhůru)
Božko, promiň, lhal jsem ti. Tu kapavku jsem tenkrát nechytil na plovárně.

KAREL
No jo, ale kdo nám teď pomůže?

PETR
Nevím, jak vy, ale já bych normálně zavolal sanitku.

Marie po těch slovech znovu vytáčí číslo na mobilu.

MARIE
(do mobilu)
Haló? Tady Bláhovi, Oráčova 20. Můžete nám poslat sanitku? Chytili jsme tu hnusnou mutaci koronaviru a je nám blbě.
(chvilí naslouchá)
Aha, rozumím, dobře.
(obrací se na ostatní)
Potřebuju tužku a papír.

Petr vstane, i když mu také není nejlíp, a dojde pro tužku a papír, které si k Bláhům přinesl.

MARIE

(do mobilu)

A co zatím máme dělat?

(chvíli naslouchá)

Nenamáhat se a pít hodně tekutin?

(chvíli naslouchá)

Ano, rozumím. A hlavně neopouštět byt?

Samozřejmě.

Petr dává Marii tužku a papír.

MARIE

(do mobilu)

Ano, můžete diktovat.

(rychle si píše telefonní číslo)

Děkujeme. A na shledanou.

Marie odloží mobil a všem hlásí.

MARIE

Sami prej nemůžou zasáhnout. Ale dali mi číslo na specialistu.

Marie se už chystá vytočit číslo, když jí to dojde.

MARIE

Dyť to je číslo na tu naši doktorku!

Marie zvadne a odloží telefon.

MARIE

Přehazují si nás jako horkej brambor. Už nás odepsali.

Všichni jsou zaraženi.

MARIE

Moje maminka měla přece jenom pravdu a já ji nevěřila.

KAREL

Co říkala?

MARIE

Že nám to manželství vydrží až do smrti.

Marie se rozpláče. Karel ji neohrabaně konejší.

KAREL

Ale no tak, Marie. Nevěš hlavu. Třeba to všechno dopadne úplně jinak.

MARIE
(mírně pookřeje)
Myslíš, Karle?

KAREL
Myslím. Třeba se ještě stačíme rozvést.

Marie se znovu rozpláče.

KAREL
Nechceš zavolat tomu svému léčiteli?

MARIE
Prosím tě. Dyť víš, jak to minule dopadlo, když
nám léčil kočku.

PETR
(k Lucii)
Jak to dopadlo?

LUCIE
Jak asi?
(rozhlíží se)
Vidíš snad tady někde pobíhat kočku?

PETR
Třeba to není ta nemoc. Třeba máme fakt jenom
problém ze špatného jídla.

LUCIE
(k Petrovi)
Jedl jsi někdy špatný jídlo? Já díky mamce
můckrát.

MARIE
No, dovol, Lucie!

LUCIE
Špatný jídlo chutná úplně jinak. Věř mi.
Především je hnusný.

PETR
Jenže třeba salmonelózu nepoznáš. Na táboře
jsme ji měli všichni. Pak to tam museli
práškovat z letadla chlorovým vápnem.

LUCIE
Promiňte, nutně musím!

Lucie vyskočí a běží na záchod.

JOSEF

Nevím jak vy, ale já si pudu lehnout. Buď se ráno proberu nebo ne. Proč z toho dělat vědu.

MARIE

Tati a dost! Ráno se tady všichni sejdeme a basta!

JOSEF

Jasně. Ať už živí nebo mrtví. Dobrou noc.

Josef odjíždí do svého pokoje.

KAREL/MARIE/PETR

(takřka najednou)

Dobrou noc.

MARIE

(k ostatním)

Taky bysme měli jít spát.

(k Petrovi)

Péto, jdi do koupelny jako první!

PETR

Ještě se mejt? To už za to nestojí.

Karel se chytne za břicho.

KAREL

(volá k toaletě)

Lucie, dělej! Nejsi tu sama!